

KELLY MORAN

Het begint
met een nacht

Redwood Ridge
3

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440486

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met A.W. Bruna uitgevers, Amsterdam

© 2017 Kelly Moran

Oorspronkelijke titel *New Tricks*

Vertaling Marike Groot en Sander Brink,
GrootenBrink Vertalingen

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

*Voor mijn schoonvader Mike, die te snel van
ons werd weggenomen.*

*En voor al diegenen die door kanker
een dierbare hebben verloren of die zorgen
voor iemand
van wie ze houden.*

Ik wens jullie veel steun toe.

‘Ik vermoord je.’

Drake O’Grady bleef abrupt staan en haalde zijn telefoon van zijn oor om op het schermpje te kijken.

Yep. Het was toch echt Zoe Hornsby die hem had gebeld, maar dit was niet haar stem. Niet dat ze niet al vaker had gedreigd hem te vermoorden. Alleen uitte ze dat gewoonlijk wel wat subtieler dan dat ze er meteen mee op de proppen kwam. Ze was lichtgeraakt en koppig, en ze had een ijzeren wil. Ze was aantrekkelijk en intelligent, maar ze bezorgde hem een heleboel kopzorgen.

Hij veegde met zijn arm het zweet van zijn voorhoofd, zette de telefoon weer aan zijn oor en riep haar naam. Toen ze niet antwoordde, zuchtte hij en keek om zich heen, een beetje van zijn stuk gebracht. Altijd – áltijd – bracht ze hem van zijn stuk. Haar favoriete tijdverdrijf.

Diep in een donker stuk bos stond hij voor zijn huis op adem te komen nadat hij vijf kilometer had hardgelopen. Het enige wat hij wilde was douchen, een biertje en twee uur ontspannen voor de televisie met de sportzender op.

Hij snoof de pekelgeur op van de Grote Oceaan een paar kilometer verderop, die zich mengde met de dennen- en mosgeur van het bos. De schemering was al voorbij en de achtergebleven vochtigheid maakte het benauwd.

Of misschien kwam dat doordat hij zich zorgen maakte. Zijn hart sloeg over achter zijn ribben omdat er kans was dat de situatie bij Zoe thuis uit de hand liep. Het klonk alsof de andere telefoon op de speaker stond. Er klonken geluiden van dingen die kapotgingen, geschreeuw en brekend glas. En dat betekende dat Zoe's moeder een heftige avond had. En aangezien Zoe niet reageerde, had ze...

'Ze heeft me weer per ongeluk gebeld.' Drake keek naar zijn trouwe Duitse herder Moses, die aan zijn voeten zat, met zijn tong uit zijn bek vanwege hun inspanning van die avond. Als honden hun schouders konden ophalen, had die van hem het zojuist gedaan.

Hoewel hij en Zoe al bevriend waren sinds ze allebei luiers droegen en ze samenwerkten in de dierenkliniek waar zij verzorgster was en hij dierenarts, vond hij het vervelend om erbij betrokken te worden. Zoe was heel erg op haar onafhankelijkheid gesteld en ze was de afgelopen jaren beter dan een heilige omgegaan met

haar moeders diagnose van *early onset*-dementie.

‘Mama, alsjeblieft.’

Drakes maag trok samen bij de vermoeide toon in Zoe’s stem. Met bonzend hart aarzelde hij of hij tussenbeide zou komen of niet. Ze zou hem waarschijnlijk verminken als hij dat deed. Maar verdomme. Hij kon het niet meer aanhoren, floot Moses en deed de voordeur open om de hond naar binnen te laten gaan.

‘Ik ben zo terug. Niet al het bier opdrinken terwijl ik weg ben.’

Woef.

‘Dat hoorde ik.’

Met een van het zweet doorweekt T-shirt en spieren die protesteerden tegen het ontbreken van rekoefeningen na het hardlopen klom hij achter het stuur van zijn pick-up. Terwijl hij de verbinding verbrak, staarde hij door de voorruit, knarsend met zijn kiezen, en toen zette hij de auto in de versnelling. Hij kon naar haar toe rijden, even naar binnen gaan en binnen tien minuten weer terug zijn. En dan kon hij zijn plezierige vrijdagavond weer voortzetten. In zijn eentje.

Hij reed over de lange, bochtige weg langs de huizen van zijn broers Flynn en Cade, ver-

volgens langs dat van zijn moeder, en vervolgde zijn weg naar de hoofdweg in hun dorp Redwood Ridge. Mensen waren buiten en genoten van de Oregonse zomer, ijs etend en wandelend over de trottoirs van kinderkopjes. Ouderwetse lantaarnpalen verlichtten de weg en zonden een gelig schijnsel uit tegen de achtergrond van sterren.

Terwijl hij met een slakkengangetje voortreed, trommelde hij met zijn vingers op het stuur, zorgvuldig elk oogcontact met voorbijgangers vermijgend. Oogcontact betekende aanmoediging om te... kletsen. Hij huiverde.

Na een paar zijstraten en een paar scherpe bochten was hij in het buurtje waar Zoe woonde. Dit oudere deel van het dorp bestond uit knusse huisjes en tuintjes van postzegelformaat vol bloembakken. Vuurvliegjes twinkelden boven de netjes gemaaide gazons. Hij reed haar oprit op, zette de motor af en liep het trappetje van de veranda op.

Naar binnen en weer naar buiten.

Er klonk gegil aan de andere kant van de deur, en hij wreef in zijn nek terwijl hij wachtte tot er een reactie kwam op zijn geklop. Net toen hij opnieuw wilde bonken, zwaaide de deur wijd open.

Ze stond met haar volle een meter zestig in de deuropening. Ze was maar een petietierig vrouwtje, al werd dat feit ondergesneeuwd door haar enorme persoonlijkheid. Gekleed in een afgeknipte spijkerbroek en een wit hemdje stond ze voor hem, met één heup scheef.

En Jezus. Was een beha te veel gevraagd? De tepels vermijdend die naar buiten staken om hem welkom te heten, hield hij zijn blik op haar ogen gericht. Ze waren groenbruin, met soms een beetje grijs of blauw. Ze werden omlijst door donkere wimpers en waren te groot voor haar smalle gezicht. Haar ooit lichtbruine, schouderlange haar was opgestoken in een slordige knot en was nu belachelijk roze geverfd. Al een jaar lang verfde ze het in onnatuurlijke kleuren. Waarom dat was, daar had hij geen idee van.

‘Het komt nu niet goed uit, Drake.’

Om haar opmerking kracht bij te zetten viel er in het huis iets stuk.

‘Je meent het.’

‘Zoe? Zoe, lieverd.’ Vanuit het huis ernaast kwam Zoe’s buurvrouw de voordeur uit, leunde over de reling van de veranda en wrong een handdoek uit. Een mengsel van schuldgevoel en ongerustheid was te lezen op haar jonge ge-

zicht. 'Ik heb net de kinderen zover weten te krijgen dat ze gingen slapen. Is er enige hoop dat je moeder snel rustig zal worden?'

Rinkel.

Zoe deed haar ogen dicht en zuchtte. Met neerhangende schouders stak ze haar hoofd door haar eigen voordeur naar buiten. 'Het spijt me, Mary. Ik doe mijn best.'

'Dat weet ik. Ik weet dat je je best doet, lieverd.' Ze beet op haar lip. 'Kan ik iets doen?'

Dat moest Drake haar burens tenminste nagaven. Het waren goede mensen die hielpen waar ze konden. Alleen gaven de wallen onder Zoe's ogen en het feit dat ze dunner leek dan ooit aan dat de hoeveelheid hulp die ze kreeg nooit genoeg was. Haar moeder was dit jaar in snel tempo achteruitgegaan, en Zoe deed er alles aan om haar thuis te houden. Alleen ging ze daar zelf aan onderdoor.

'Dank je. Het gaat wel.' Ze sloeg haar armen over elkaar en wachtte met praten tot de buurvrouw weer naar binnen was. 'De apotheek heeft een zootje gemaakt van ons herhalingsrecept en ik moest een uur wachten. En daardoor krijgt ze het kalmeringsmiddel later dan gewoonlijk. Ze heeft toch altijd al zo'n last van *sundowning*, maar nu is ze helemaal overstuur

en onhandelbaar. Ik krijg haar niet zover dat ze de pillen inneemt.'

Hij knikte. Sundowning – de term voor een veelvoorkomend verschijnsel bij mensen met alzheimer en dementie – was Zoe's ergste vijand. De verwarring nam meestal later op de dag, als de zon onderging, toe, vandaar de term. Om haar heen stappend liep hij naar binnen, waarbij hij een omgegooide salontafel en een lamp op de kale houten vloer opmerkte. De vloer rondom het keukeneiland was bezaaid met spaghetti.

Ze volgde zijn blik. 'Dat is wat de feestelijkheden in gang zette. Ze beweerde dat ik probeerde haar te vergiftigen. Feng shui door middel van pasta. Ziet er leuk uit.'

Ze had tenminste haar gevoel voor humor nog.

Ze wreef over haar vermoeide gezicht. 'Wat doe je hier trouwens?'

'Je belde me.'

Ze trok een rimpel in haar voorhoofd op diezelfde schattige, uitdagende manier als ze al deed als kind. 'Niet waar.'

'Ik weet vrij zeker van wel.' Aangezien ze op het punt stonden in een welles-nieteswedstrijdje voor kleuters verzeild te raken, greep